

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. szeptember 7.
(vasárnap)

Horváth Géza

SZOLGÁLVA KÉSZÜLNI

Lekció: Lukács 19,11-27

Alapige: Lukács 19,11-27

Amikor ezeket hallották, folytatta, és mondott egy példázatot, mivelhogy közel volt Jeruzsálemhez, és azok azt gondolták, hogy azonnal megjelenik az Isten országa. Mondta azért: „Egy nemes ember elment messze tartományba, hogy országot vegyen magának, aztán visszatérjen. Előszólítván azért tíz szolgáját, adott nekik tíz gírát és monda nekik: Kereskedjete, amíg megjövök. Az ő alattvalói pedig gyűlölték őt, és követséget küldtek utána, mondván: Nem akarjuk, hogy ő uralkodjék rajtunk. És lett, hogy amikor megjött az ország vétele után, parancsolt, hogy az ő szolgáit, akiknek a pénzt adta, hívják hozzá, hogy megtudja, ki mint kereskedett.

Eljött pedig az első mondván: Uram, a te gírad tíz gírát nyert. Ő pedig monda néki: jól vagy, jó szolgám, mivel kevesen voltál hű, legyen birodalmad tíz városon. És jött a második mondván: Uram, a te gírad öt gírát nyert. Mondta pedig ennek is: néked is legyen birodalmad öt városon. És jött egy másik, mondván: Uram, ímhol a te gírad, amelyet egy keszkenőbe eltéve tartottam, mert félttem tőled, mivelhogy kemény ember vagy: elveszed, amit nem te tettél el, és aratod, amit nem te vetettél. Mondta pedig annak: a te szádból ítélek meg téged, gonosz szolga. Tudtad, hogy kemény ember vagyok, aki elveszem, amit nem én tettem el, és aratom, amit nem én vetettem. Miért nem adtad azért az én pénzemet a pénzváltók asztalára, és én megjövén, kamatostól kaptam volna azt vissza? És az ott állóknak monda: vegyétek el ettől a gírát, és adjátok annak, akinek tíz gírája van. És mondának neki: Uram, tíz gírája van. És ő monda: mert mondom néktek, hogy mindenkinek, akinek van, adatik, akinek pedig nincs, még amije van, az is elvétetik tőle. Sőt ennek felette az én ellenségeimet is, akik nem akarták, hogy rajtuk uralkodjam, hozzátok ide és öljétek meg előttem.”

Imádkozzunk!

Örökkévaló Istenünk, Édesatyánk Jézus Krisztusban, téged dicsőít ma reggel is a szívünk, mert hatalmas Isten vagy, örökkévaló, felséges, dicsőséges, szuverén Úr, mindennel bíró és mindenek felett rendelkező.

Dicsőítünk, mert tied a föld és annak teljessége, mert te alkottál mindent, és a te akaratodért vannak mindenek.

Magasztalunk, hogy nem vontad vissza még irgalmasságodat és kegyelmeségedet, és köszönjük, hogy ez nem azon múlt, hogy emlékeztetünk téged, ahogy énekeltük is: emlékezzél jóvoltodról, kegyelmességedről, mert enélkül is megemlékezel. Mi viszont szeretnénk ebben bízni, hogy soha nem feledkezel el arról, hogy késedelmes vagy a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú.

Áldunk téged azért, mert megtartottad ezt az egész teremtett világot mind e mai napig. Dicsőítünk ezért, mert felkelt a nap ma reggel is, még ha a felhőktől nem is láthatjuk, de az ének szavával valljuk, hogy vannak, még ha nem süt is, hiszek az Úrban, még ha hallgat is. Áldunk azért, hogy nem hallgatsz, hanem beszélsz, és köszönjük, hogy hozzánk beszélsz. Áldunk azért is, hogy megszólítasz bennünket, földi porszem embereket, akik semmire nem vagyunk méltóak, csak az ítéletre, az elvettetésre, a halálra, s mégis a te szavadban ír s gyógyító erő van.

Köszönjük, Urunk, hogy halk, szelíd hangon szólsz, hátha megértjük. Bocsásd meg nekünk, hogy sokszor keményebben is kell szólnod hozzánk, mert balga a mi elménk és kemény a szívünk. Köszönjük, ha a te utadon vagyunk, amelyre irgalmas szeretetedből rátettél, és ráigazítottad lábunkat az ösvényre, és ha arról letévedünk, újból visszahozol, megújítasz, megelevenítesz ismét, új kegyelmi fényt ragyogtatsz felettünk. Szeretnénk most ezért áldani téged, a te le nem mondó tervedért és akaratodért.

Kérünk, légy közöttünk igéd és Szentlelked által, prédikáltasd szent igédet, felséges Isten, ne hagyd szomjúhozni a lelkünket. Áldd meg életünket, felséges Atyaisten.

Amen.

Igehirdetés

Ma, a tíz órai istentiszteleten tanévnyitó lesz a gyülekezetben. Hálát adunk Istennek a mögöttünk levő nyárért, és az Ő segítségül hívásával kezdjük az új tanévet. Ilyenkor az a szokás, hogy a gyerekek is közöttünk vannak az istentiszteleten, és az ő rendjükhöz igazodunk, ők pedig már hetek óta a Lukács evangéliumát tanulmányozzák. Éppen ez a történet következik nekik a Lukács evangéliuma 19. fejezetéből. Így tehát ezen az istentiszteleten is ez lesz a lelki eledelünk, mennyei kenyérünk, az Úrtól kapott lelki táplálékunk.

A gírák példázata hasonló ahhoz, amit Máté ír a 25. fejezetben a talentumok példázatában. Lehet, hogy az mindannyiunknak jobban ismerős, mint ez, a gírák példázata. Az üzenete, a mondanivalója, a lelki értelme azonban mindkettőnek ugyanaz.

Ennél a példázatnál nagyon fontos az eleje és vége. Maga a történet csak példa arra, amit Jézus Krisztus ki akar fejezni és meg akar tanítani az övéinek.

Ezért fontos, hogy nézzük meg azt a példázatnál, hogy az miért hangzik el, és a végén mi a csattanó — hiszen a végén csattan az ostor —, és sok példázatnál valóban a végén van az az üzenet, ami miatt az elhangzott. Ha megnézzük ennek a példázatnak az elejét és a végét, akkor a 11. verset kell újból olvasnunk, és a 26-27. verset a végén.

A 11. vers a következőképpen hangzik: „És mikor azok ezeket hallották (Zákeus története után azt, hogy azért jött az Emberfia, hogy megkeresse és megmentse, ami elveszett), folytatta, és mondott egy példázatot, mivelhogy közel volt Jeruzsálemhez, és azok azt gondolták, hogy azonnal megjelenik az Isten országa.” — tehát a példázat ezért hangzik el. Egy olyan eufórikus hangulat uralkodhatott ott, hiszen mint láttak? Azt, hogy jön valaki, akiről már tudtuk, hogy mennyi csodát tett: Meggyógyítja a vakot a jerikói útszélen, Zákeust beöleli az ingyen kegyelem Isten országába, ott vannak a szent város határán, és ott vannak a nagy ünnepnek az előestéjén, amelyre mindenki készülődik. Ebben a hangulatban azt gondolják: itt van Isten országa.

A végén pedig a 26-27. versben arról van szó, hogy azt mondja a nemes ember, aki visszajön a város vásárlásából: „Mondom nektek, hogy akinek van, annak adatik, akinek pedig nincs, attól még az is elvétetik, amije van. Sőt ennekfelette az ellenségeimet, akik nem akarták, hogy rajtuk uralkodjam, hozzátok ide és öljétek meg.” — Tehát a példázat azért hangzik el, hogy az ember vegye tudomásul, hogy valakinek adatik, valakitől meg elvétetik. Valaki megjutalmaztatik, valaki elítéltetik — és ki ítéltetik el? Az én ellenségeim. És miért ellenségeim? Azért, mert nem akarták, hogy rajtuk uralkodjam. Nem ismerték el az én uralmammat. Várták az országot, de ennek az országnak az uralkodóját nem ismerték el, nem szerették. Legyen az ország, de maradjunk önállóak...

Jézus tehát elmond egy példázatot, hogy Isten országa helyett a kitartó szolgálat készenlétéről beszéljen az övéinek. Az Isten országa várása helyett és annak közeli reménysége helyett, hogy máris itt van Isten országa, máris helyreállítja az országot Izráelnek, Jézus kijózanítja a közeli eljövétel lelkes váróit. Nem Isten országa eljövételének, annak várásának felesleges voltát hirdeti, hanem annak fontosságát emeli ki Jézus Krisztus. Elmondja: volt egy nemes ember, aki elutazott messze tartományba, hogy országot vegyen magának, aztán visszatérjen. Amikor elutazik, pénzösszegeket ad szolgálóinak, itt gírárt vagy mínát olvasunk, és ahhoz használati utasítást, hogy kereskedjétek vele, ha majd megjövök, akkor kamatostól kapjam vissza.

Ezek elkezdenek ezzel az összeggel valamit csinálni. Azt olvassuk, hogy ketten valóban kereskednek, az egyik tíz gírárt nyer hozzá, a másik ötöt, a harmadik viszont hozza zsebkendőbe csomagolva. Ez a szolga pedig elítéltetik és elvették.

Mindkét példázatnak: a talentumnak és a gíráknak is, három része van. Az egyik a vagyon kiosztása, a pénzösszegek átadása, a második az azzal való kereskedés vagy éppen annak elmulasztása, a harmadik pedig a számadás. Ki ez a nemes ember, aki elutazott messze vidékre, hogy országot vegyen magának, azután visszatérjen? Ez a nemes ember a mi Urunk, Jézus Krisztus. Az Ő el-

utazása azt jelenti, hogy egy ideig nem látják Őt ezen a földön, mert elmegy az Atyához, és majd egyszer eljön hatalommal, dicsőséggel, úgy, hogy minden szem meglátja Őt, még akik általszegezték, azok is.

Itt Jézus arra akarja megtanítani az övéit, hogy az Isten országának a várása helyett töltse be életüket az Isten országára való szolgálva készülés lelkülete. Szolgálva készüljenek ama napra, amikor meg kell jelennünk Isten ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmazassék aszerint, amit e testben cselekedett, jót vagy gonoszt. Jézus megtanít arra, hogy miközben Isten országát olyan közelinek vélik — és tudjuk, hogy még a mennybemenetel napján is megkérdezik a tanítványok, hogy nem ez időben állítod helyre az országot Izraelnek? — azonban Jézus az Isten országának a várása helyett annak munkálására akarja az övéit biztatni.

A Cselekedetek 1-ben el is mondja: nem a ti dolgotok tudni az időket és az alkalmakat. De mi a ti dolgotok? Az, hogy menjetek széles e világra, és hirdesétek az evangéliumot minden teremtésnek. Ahogy a Máté 28-ban mondja az Úr: Elmenvén pedig tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, Fiúnak és a Szentléleknek nevébe. Tanítsátok őket, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek, és íme, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Nézzük néhány üzenetét ennek az igének, hiszen itt az Úr Jézus Krisztus szétosztja a gírákat. A nemes ember szétosztja ezt a pénzösszeget. Nemcsak a pénzt kapják, nemcsak az induló tőkét adja nekik — ezért ítéltetik el az, aki zsebkendőbe tette, mert ugyan megtartotta azt, ami nála van (van olyan ige is, hogy tartsd meg, ami nálad van), de ezek az emberek, nemcsak az induló tőkét kapják (és erre figyeljünk), hanem az induló tőke felhasználási utasítását is. Ez pedig az volt: kereskedjeteK vele.

Nemcsak valamit kapnak, amit megfognak, amit látnak, érzékelnek, hanem kapnak valamit, amit a fülükkel, szívükkel kell megérteni. Azt, hogy mi az elmenő nemes embernek az akarata és a kívánsága. Ezért marasztaltatik el majd az a harmadik szolga, mert ő megőrizte ezt az egyet, és ez a legfőbb ok, ami miatt elvettetik az ember, az, hogy nem ismeri azt, akivel szembeáll. Ez a gonosz szolga, aki a végén elítéltetik, azt mondja: tudtam, hogy te kemény ember vagy, ott is aratsz, ahol nem vettedél, ott is behajtod, ahol nem osztottál semmit. Tehát nem ismerte az ő Urának a szándékát, akaratát. Nem dobbant együtt a szívük.

Biztos tudjátok, akik több évtizedek óta éltek házasságban, hogy a házastársunknak ismerjük a gondolatát, azaz hogyan gondolkozik. Valami ilyesmi történik azzal, aki az Úré. Aki az Úrral van „házasságban”. Aki el tudja mondani, hogy az én férjem az én Teremtőm — ahogy Isten igéje mondja. Tudom a gondolatait, szándékait és akaratát. Ezt vizsgálom, hogy ő mit akar, mit tenne.

Tulajdonképpen itt ezek a hűséges szolgálak, akik nemcsak a gírák befektetésével nyereszkednek — mert lehetne mondani: itt megdicsértetik a kereskedő szellem, vagyongyarapítás? Itt nemcsak ez dicsértetik meg, hanem az engedelmesség dicsértetik meg, amely nemcsak a pénzt látja, az ajándékot, hanem

annak felhasználásának módját is érti, és aszerint akarja felhasználni, ahogy azt az ura mondta: KereskedjeteK vele, hogy kamatostól kapjam vissza.

Arról beszél tehát ez az ige nekünk, hogy van, aki önállósulni akar, és saját gondolatai szerint jár el — hogy megőrizze, becsavarja a zsebkeNdőbe, eldugja, hogy senki el ne lopja. Vigyáz rá, megőrzi. Az Úr Jézusnak van egy olyan mondata: aki velem nem gyűjt, az tékozol. Tehát Jézusnál nem az az érdem, hogy ugyanannyid van, mint tavalY, meg az előtt. Nem az az érdem, hogy nem herdáltad el, hanem az engedelmes szolgának a lelkülete az, hogy mennyit nyertem hozzá. Mennyit gyarapodtam, mennyit mentem előre, mennyivel vagyok több a hitben, a reménységben, a szeretetben, mint őt, tíz éve, vagy a megtéréssem vagy az ébredés idején voltam. Mennyivel tudok többet Istenről, meg az Ő országáról, az Ő akaratáról. Mennyire vagyok engedelmes neki.

Ebben a példázatban ez a döntő. Van, aki önálló akar lenni, és a szolgák ezt meg is üzenik. Lukács és Máté között az a különbség, hogy Máté nem beszél azokról a szolgákról, akikről Lukács beszél, hogy tudniillik még követséget is küldtek hozzá, hogy nem akarjuk, hogy uralkodjék felettünk. Ez a hitetlenség, ez az igazi ateizmus, ez az igazi Isten-nélküliség, amikor az ember azt mondja: nekem ne szóljon bele az életembe még az Isten sem. — Ezt én többektől hallottam szolgálati időm alatt. Még gyerektől is hallottam: én önálló akarok lenni.

Egyszer megkérdeztem valakit: miért nem keres intenzívebben munkahelyet magának? A felelet érdekes volt: én olyan munkahelyet keresek, ahol nekem senki nem parancsol. — Mondtam, hogy akkor sokáig fog keresgélni, mert a Bibliából tudjuk, hogy valaki azt mondja: én is hatalmasság alá vetett ember vagyok — akinek pedig magas beosztása van, de elismeri, hogy felette is vannak. Vezérigazgató nem lehet mindenki. Nekem ne parancsoljon senki. Igen, így gondolkodik az ember. Jézus ezért mondta ezt a példázatot. Ember, függő akarsz lenni tőlem?

Ebben a példázatban az az ember, aki független akart lenni, az is elveszi a gírat, az is elveszi az ajándékot, mert az ajándék jó, csak ehhez ne fűződjék semmi. Az sem, hogy mire használom, az sem, hogyan. Csak az a baj, hogy az ember elfelejtette, hogy lesz számadás: Egy ember elutazott hosszú időre, hogy országot vegyen magának. Aztán visszajött, mert nincs olyan hosszú idő, aminek egyszer ne lenne vége.

Egy másik ige szerint voltak olyan szolgák, akik elkezdtek önkényeskedni, a másikkal kitolni, megverni, mert nem tudták és nem vették komolyan, hogy jön majd, aki elszámoltat bennünket, aki számadásra hív bennünket, aki előtt meg kell jelennünk, és aki ítéletet tart majd.

A mai alkalmon jó lenne azt komolyan venni, hogy mi is azokhoz a szolgákhoz vagyunk hasonlóK, akik kaptunk a mi Urunktól gírat. Kaptunk a mi Urunktól ajándékokat. Isten ajándéka az ember számára kétféle: vannak testi és vannak lelki ajándékai az Istennek. A testi ajándékot minden ember kapja, aki erre a földre megszületik, hiszen már az ajándék, hogy megszületett, hogy itt van ezen a földön, hogy van egészségünk is. Van családunk, vannak szeretteink. A hívő ember annak örül, hogy Isten neki nemcsak ilyen ajándékokat ad,

hanem lelki ajándékokat is adott. Sőt az apostol azt mondja, hogy mindennel megajándékozott bennünket, ami az életre és kegyességre való. A nagy kérdés az: hogyan élünk vele?

Az egyformaság tekintetében három dolgot említek meg. A példázatokban, Máténál és Lukácsnál is tudjuk, hogy az egyformaság három dologban van, mivel nem egyformán kapnak. Lehet, hogy valaki megütközik ezen, hogy nincs egyformaság. Az egyik öt talentumot kap, a másik kettőt, a harmadik egyet. A gírák példázatában ugyan egyformán kapnak, de nem egyformán kapnak jutalmat. Uralkodj tíz városon, legyen hatalmad öt városon. Aki egyet: még az is elvétetik, amije van, sőt annak adják, akinek tíz van. Meg is jegyzi valaki: Uram, annak már van tíz!

Három dologban van egyformaság Isten ígéje szerint.

- Az első, hogy egyformán nem érdemeltek semmit. Se az, aki ötöt kapott, se az, aki kettőt, se az, aki egyet.
- A második egyformaság, hogy ugyanazt kell tenniük vele: kereskedjenek.
- A harmadik pedig: mindnyájan elszámoltatnak.

Mindannyiuknak el kell számolni azzal, amit kaptak.

Ez a példázat is arról beszél, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki az övével azt csinál, amit akar. Ez az Isten hatalmát, szuverén voltát, önálló döntését adja elénk. Istent senki nem kötelezheti, mert Ő annyit ad, amennyit akar. És fontos az igemagyarázatban, hogy nem érdemük szerint osztja ki, hanem az Ő látása szerint. Nem az ember a döntő a kiosztásban, hogy mennyit érdelek, hanem Isten akarata, hogy mennyit ad. Ő szuverén. Ő annyit ad, amennyit akar.

A gyerekeknek szoktuk mondani: ha én Józsinak adok ezer forintot, akkor a Jancsi nem mondhatja: miért neki adtad? Nincs semmi köze hozzá. Ez a példázat elénk adja azt, hogy a mi hatalmas Istenünk úgy osztja ki, ami az övé, annak adja, akinek akarja.

Dániel könyvében olvassuk azt az ígét, hogy „Nincs, aki az Ő kezét megfogja, hogy mit miért cselekszel.” Nem kérhetjük számon az Istent, de megköszönhetjük neki azt, hogy Ő ennek is, annak is, meg a harmadiknak is, meg még nekem is adott.

Mai istentiszteleten jó lenne, ha számba vennénk — ahogy Isten ígéje mondja —, hogy mid van, amit ne kaptál volna. Ha pedig úgy kaptad, akkor miért dicsekszel vele? Nekünk olyan hiánylistánk van sokszor, amit még (szemtelenül) Istennek is beterjesztünk. Nekünk olyan hiánylistáink vannak, hogy mit nem kaptunk. Nekünk olyan irigységlistáink vannak: bezzeg a másik mit kapott. Jó lenne, ha olyan listát írnánk össze és borulnánk le hálaadással az Úr előtt érte, amit nekünk személyesen adott.

Tahiban egy éneket énekeltünk, amiben 26-szor fordul elő: köszönöm. Viszonylag kevésbé ismert lelki ének: köszönöm néked Istenem, köszönöm szereteted, köszönöm mit adtál nékem, köszönöm az életet... 26-szor fordul elő a négy versszakban: köszönöm. Köszönöm a nyíló rózsát, rajta a töviseket. Köszönöm a keskeny utat, rajta a göröngyöket. Köszönöm a kedves otthont, kö-

szönöm a Bibliát, köszönöm nagy szerelmedet, köszönöm a Golgotát – nagyon szeretem ezt az éneket, mert állandóan az van benne: köszönöm.

A mai alkalom tanítson bennünket arra, hogy mit kaptunk, és amit kaptunk, azt befektetésre kaptuk. Ezzel már elmondja nekünk a mi Urunk, hogy az Ő országát mi nem várhatjuk tétlenül és tunyán, és ülve babérjainkon. Az Ő országát munkában kell várunk: „kereskedjetele” – megvan a program.

Egy riporter fiatalokkal készített riportot az utcán, és megkérdezte őket: mit csináltak a szünetben, hol voltak. Sok válasz elhangzott, de a legtöbb az volt: unatkoztam. Akinek Isten talentumot ad, gírád ad, megbízást ad, nem mondhatja: unatkozom, nincs kitöltve a napom. Mert meg- és felhatalmazást kapott arra, hogy kereskedjen.

Egy lelkipásztornak volt egy kis unokája, aki sokat volt nála. Egyszer nyáron éppen cseresznyeszedés idején volt ott. A nagypapa rá akarta venni az unokát, hogy segítsen cseresznyét szedni. A gyerekeket nem mindig lehet rávenni arra, hogy cseresznyét szedjenek, talán a görögdinnye-szedésre lehetne, mert az a földön van, nem kell mászni, sokkal nagyobb, mint a cseresznye, amiből nehezen jön össze egy kiló. A lelkipásztor azt mondta az unokának: minden leszedett kiló cseresznye után kapsz száz forintot. A gyerek mászik a fára, hű milyen jó lesz. Leszed két kiló cseresznyét és lejön. Lefekszik a fűre. Kéri a nagypapa: mi van, miért nem szedsz? Az unoka azt mondja: szedtem két kilót, már van kétszáz forintom, s különben is, az Úr Jézus nem szereti a gazdagokat. Van kétszáz forintom, ez fagyira elég – és megmagyarázza: az Úr Jézus nem szereti a gazdagokat.

Meg kell nézni, vajon mi nem hasonlóképpen gondolkozunk? Van kétszáz forintom, és megmagyarázom, hogy az Úr Jézus nem szereti a gazdagokat – ami a Biblia alapján nem is igaz, mert az Úr Jézus csak azokat a gazdagokat „nem szereti”, akik nem jól használják a gazdagságukat. Ezt el ne felejtjük. Hiszen azt mondja: kereskedjetele vele.

Jó lenne, ha a mai alkalommal, odaállnánk ennek a példázatnak a fényébe, és meglátnánk azt, hogy amit kaptam, mire kaptam. A hűség a szóhoz, a rendelethez, a parancshoz, a Szentírásban, ebben a példázatban azt jelenti, hogy arra használom, amire kaptam: Menjetele és kereskedjetele. Hűség ahhoz, hogy lesztek nékem tanúim Júdeában, Samáriában, a föld végső határáig, és ehhez még veszitele a Lélek ajándékát, veszitele erőt is, hogy ne a ti erőtökből kelljen menni. Hűség ahhoz, hogy mennyire vettem komolyan azt, amiért és amire kaptam Istentől az ajándékot.

A hűtlenség pedig az, hogy nem úgy és nem arra használom, amire kaptam. Akkor azt mondta volna a gazda: itt hagyom nálad, tedd a zsebkendőbe, és amikor visszajövök, meglesz a pénzem. Akkor az lett volna a hűség. Amit mond néktele, megtegyetele – mondja az ige. De ha azt mondja: kereskedjetele vele, akkor azt jelenti: használjatele, forgassatele, és ebben a munkában, szolgálatban várjatele közben Isten országa eljövetele. Az Isten országa kiteljesedését. Ennek az országnak dicsőségesen, hatalommal és erővel visszatérő királyát. Nem tétlenkedve.

Egy másik ige mit mondott? Boldog az a szolga, akit az ő Ura, amikor hazajön, munkában talál. Munkában Őérette.

Adj hálát Istennek azért, amit adott neked, fektesd be érte! Gyümölcsöt hoz, hogy Ő megmentett – mondja a bevádolt sáfár kezdetű lelki énekünk. Készülj arra, hogy számot kell adnod.

(A gyerekeknek úgy fogom mondani: hogy nemcsak évnyitó van, hanem évzáró is, és az évzáró a bizonyítvány-osztásnak az ideje. Ez azt jelenti, hogy kiderül: abban az évben hogyan dolgoztam, milyen szorgalmas voltam.)

Testvér! Velem együtt készülj a nagy bizonyítványosztásra, amelynek a végén nem az lesz a hívő számára, hogy ötödik osztályba léphet... hanem az lesz: jól van, jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, többre bízlak ezután, menj be a te Uradnak örömébe. És mi boldogan megyünk abba az örömbé, amelyet szem nem látott, fül nem hallott és ember szíve meg sem gondolt. Nincs értelme tehát tékozolni a drága időnket. Ahogy az ének mondja: Mért tékozolnád a drága idődet, ments kötözöttet és egyhítsd a bajt. Ne várd tétlenül Jézus visszajövetelét, hanem engedelmes, hű szolgaként munkálkodj Őérte.

Imádkozzunk!

Dicsőséges Urunk, köszönjük kegyelmedet, amellyel osztogatsz, amellyel kiadod azt, ami a tied. Köszönjük, hogy az ige szerint semmi nincs, amit magadnak tartottál meg, mindent kiosztasz, és mindent átadsz kereskedésre.

Áldunk, hogy mi is olyan sok jót kaptunk tőled, Urunk. Bocsásd meg, hogy nem akarjuk felsorolni, nem látjuk igazán. Engedd meglátnunk, hogy amit adtál, hogyan, miért, mikor fektethetjük be, mi annak a célja, hogy a te országod növekedjék. Mi annak az ára, hogy gyűjtessék a sereg, az ország lakói egyre többen legyenek.

Bocsásd meg, Urunk, kényelemszeretetünket, zsebkendőbe csavart, szalmazsákban őrzött, tőled kapott kincsünket. Bocsásd meg, hogy sokszor így gondolkodunk az örökélet és az üdvösség felől is, hogy nekünk megadtad, de ezt már nem tudjuk megosztani másokkal. Ennek jó hírét, örömét nem tudjuk vinni, nem tudunk igazán hozzád szeretni, hozzád vezetni elveszetteket.

Urunk, köszönjük, hogy bár a történetben, a példázatban ítélet van, mégis a te kegyelmedről szól ez a példázat: előre figyelmeztetsz, és a te kegyelmed bizonyossága számunkra, hogy késlelteted még a visszajövetelt. Légy áldott, Atyánk, hogy az Úr Jézusnak adott visszatérési parancsot még nem adtad ki, és még Ő nem jött el a felhőkben, nem zárta le az életünket, hogy van még alkalmunk. Engedd, hogy megragadjuk, hogy jó tanulók lehessünk, dicséretet érdemeljünk, és ne elmarasztalást, ne megbukjunk a záróvizsgán, hanem jó előmenetelünk legyen.

Cselekedd ezt a te áldott Szentlelkeddel.

Ámen.